

SUBSCRIPTION RATES
United States of America one year 60c.
Canada, Europe & c. one year \$1.50

Srbobran published every Thursday at
443 W. 22 Street, New York, N. Y.

СРБОБРАН

СРПСКИ НАРОДНИ ЛИСТ И ОРГАН САВЕЗА СЈЕДИЊЕНИХ СРВА СЛОГА SRBOBRAN SERB NATIONAL PAPER AND THE ORGAN OF THE SERB FEDERATION "SLOGA".

Број 386

ЊУЈОРК, Н. Ј., ЧЕТВРТАК, 2. МАРТА 1917.

ГОДИНА 7.

Бугарска посла

Пре неки дан издало је бугарско посланство у Вашингтону једно саопштење кога би се стидело не само свако друго посланство, него и свака друга обична канцеларија. У политици и дипломатији истине није једини начин да се дође до циља, али се ипак зна, нарочито у дипломатији, докле се може или у том погледу. Бугари су међутим дипломатију схватили као безочно лагање. Није онда никакво чудо што је бугарско посланство у Вашингтону могло, поред низа других неистине, тврдити у том саопштењу и овакве ствари: 1) да у Маједонији нема ни једнога Србина; 2) да је у моравском крају становништво већином бугарско; 3) да су окрузи нишки, пиротски и врањски били део Бугарске до 1878 године, када их је Берлински Конгрес, супротно жељи становништва, доделио Србији.

Ма колико да су Бугари у Маједонији вешали и убијали, они ипак нису у њој могли истребити све Србе, јер би она иначе остала пуста; према томе је прво тврђење бугарских дипломата у сваком случају лажно. Да је и друго тврђење и лажно и безочно, може потврдити уредник „Србобрана”, који је и сам из моравског краја и који зна да тамо не само нема Бугара, него је још, уз то, бугарско име у том крају символ глупости и срамоте. Али је ипак најбестидије тврђење бугарског посланства да су окрузи нишки, пиротски и врањски све до 1878 године били део Бугарске, јер и деца знају да до 1878 године Бугарска није ни постојала као држава. Тен те године створена је вазална бугарска кнежевина, и то захваљујући неком бугарском устанку, него браћи Русима, који су после крајовог рата од 1877 године ослободили незахвални и изопачени бугарски народ. Поред тога, не само да становништво поменутих крајева није сплом присаједињено Србији, него је ондашњијој српској влади стигла маса молба и из видинског, трнског и софијског краја, у којима становништво моли да припадне Србији. Али је Берлински Конгрес, у пркос свима тим молбама, на којима је било небројено потписа, ипак доделио новоствореној Бугарској и видински, и трнски, и софијски крај. И то није никакво чудо: на Берлинском Конгресу водио је главну реч — Бизмарк. То је тај исти конгрес који је одлучио и да Аустрија скupира Босну и Херцеговину, ма да је становништво тих по-граница устало против тадашње турске владавине само стога да би се сједнило са својом браћом у Србији и Црној Гори, и ма да су ради тога сједињења заратиле с Турском и обете српске државе. То је тај конгрес, на коме је ликовало немачко насиље. Бизмарк је знао да код Бугара нема политичке свести, и како им је већ био намерно и немачког владаоца, он се ни најмање није противио да Бугарска ојача што више на рачун Србије, знајући да ће преко немачког владаоца моћи да употреби политички незрелу бугарску масу како му год буде воља.

Да је Бизмарк знао што ради, потврдили су и последњи политички догађаји. На бугарском престолу није, до душе, онаки Немац кога је наместио Бизмарк, али је ипак Немац, и то пунокрви; да ли му је име Александар Батенберг или Фердинанд Кобург, споредна је ствар. И тај Немац, ево, данас води те Бугаре, као обичне најамнике, против кога год хоће: води их не само против Срба, него и против Руса, Француза и Енглеза, ма да су сви ти народи необично много задужили и Бугарску као државу, и Бугаре као народ.

Да је Бизмарк знао шта ради, потврђује и горе поменута изјава бугарског посланства у Вашингтону. Ма ко да је на челу тога посланства, он је морао прори кроз школу; и онда би се могло очекивати да ће бар он увидети како је срамна улога коју је његов немачки владар одредио његовој политичкој незрелој и несвесној браћи, и да ће у знак протеста дати оставку на службу, па се онда повуће у крај и крти од целога света да је Бугарин. Уместо тога, тај школовани Бугарин даје лудачке изјаве као у Маједонији нема Срба, како је у Моравском крају становништво већином бугарско и томе слично, пружајући тиме непобитна доказа да је и он Баја Гање као који му драго бугарски баштован. Значи дакле да политички зрећи Бугари у овите нема.

Уместо да се радујемо, ми због тога можемо само жалити. Из једнога сасвим оправданог разлога. Кад се овај рат заврши, наши ће се савезници морати питати: шта ћемо с Бугарима? Стога што су дали низ доказа о својој политичкој и моралној незрелости и што данас у Србији врше у маси најобичније злочине, Бугари мучно могу бити остављени сами себи, те постоји опасност да их, у име толико злоупотребљаванога српско-бугарскога братства, не наметну нама у друштво. За

нас Србе таква заједница била би, дабогме, највећа казна. Сви ми желимо заједницу са браћом Хрватима и Словенцима, али не и с Бугарима, јер су Бугари — небраћа. Кад то кажемо, ми разуме се изузимамо становнике видинскога, трнскога и софискога краја, јер они и нису Бугари него Срби. Из софискога краја био је, на пример, родом и свима нама добро познати Никола Христић, покојни „чича-Никола”, који је толико пута био у Србији министар и председник министарства. И само стога што су ти људи Срби и што су 1878. године желели ејдинићење са Србијом, Бугари су наместили престоницу у самој Софији, како би их што брже и лакше побугарили. Још 1895. године, кад је уредник „Србобрана” био у Софији, цео нешкола вани свет у Софији, нарочито старији, говорио је српски, и с њим је споразумевање ишло врло лако, док је школоване Софијанце већ било много теже разумети, јер су у школи били научили бугарски.

Становници видинскога, трнскога и софискога краја на-ма су дакле у свако доба добро дошли, јер су они Срби, напа-браћа. А Бугарима — далеко лепа кућа. Ено им њиховог Фердинанда, ено им њиховог посланика у Вашингтону, па нека се њима ките и поносе до миле воље. Завидети им зацело нећемо; можемо их само жалити. Нећемо им чак тражити никакву за-хвалност што смо се толико крвавили с Немцима ради слободе целога Балкана, ради слободе не само наше него и њихове.

M. T.

Краљ се правда

— Изјава краља Николе дописнику Њујоршког „Сона”. —

Њујоршки „Сон” од 2. о. м. доноси опширан разговор сво-га дописника са црногорским краљем. Оставити је је разговор без потребног објашњења, значио би допустити, да се у аме-риканској и српској јавности шире заблуде о догађајима који треба да се тачно знају.

Изјаве учињене од стране краља Николе, имају у главном два циља: оправдање од тешке оптужбе, да је изневерио, како српску ствар, тако и савезничку, и покушај да добије благона-клоност и сажаљење г. Вилсона и америчких политичких кругова, пошто је претходно све то изгубио код некадашњих својих савезника и пријатеља у Европи.

Краљ Никола почиње свој разговор хвалећи се верношћу својих поданика, истичући нарочито оданост оних који се сада налазе у Америци. Ја не сумњам, вели краљ Никола, да би они сви дошли к мени, кад би могли, да се боре за слободу своје стајбине.

Даље, краљ покушава да се правда, како њему није ниједан пут понуђен сепаратан мир, већ принцу Мирку, који је остао у Црној Гори. Према томе краљ би хтео реви, да су и оп-тужбе управљене против њега неосноване. Говорећи о малим државама и о судбини Црне Горе, краљ се строго чувао да буде категоричан. Оне ће добити своја права, а неке ће се и уве-вати, вели бојажљиво краљ, и нада се да ће наћи праведног судију у личности г. Вилсона.

*

Изјава краља Николе садржи извесна тврђења на која је потребно дати објашњења и одговора, колико ради истине, која прелази у својину историји, толико и због нашег рада на на-ционалном уједињењу. Овакве изјаве уносе забуну, и поку-шавају да нетачно представе расположење Црногорца за оп-ште уједињење српско.

Краљ Никола вели, да у Америци има до 15.000 Црногорца, а, да му је од тога броја 50 изјавило лојалност. То је са-свим могуће, само што је то и сувише мали проценат, да би се на основу њега могао допети закључак о расположењу оних осталих 14.950. Краљ Никола има право, кад вели да би Црногорци ради дошли да се боре за своју отаџбину, али грешки кад мисли да би ради дошли к њему. Нека ми се не замери, што ћу речи, да расположење Црногорца, бар ових у Америци, позна-јем, може бити, боље и од самог краља. Услед непрекидне везе и општења, као њихов земљак и конзуљ, имао сам прилике да упознам њихов карактер и њихово национално расположење. Црногорци су сви за уједињење Црне Горе са Србијом. То се расположење не датира од капитулације црногорске, већ можда и од неколико деценија раније. Оно није резултат једне пар-тике борбе, нити каквог политичког прозелитизма, већ спон-тан израз народног осећања. То је она унутрашња тајна кохе-зија, која лежи у заједничкој крви, историји, осећањима и надама.

Краљ Никола изјављује дописнику „Сона” да оставља Црногорце г. Вилсону, да се он о њима у неку руку брине. Овај је жеља краљева значајна. Он се данас више не обраћа ни представнику Русије, ни Србије, ни Француске да им повери старање о Црногорцима, већ директно г. Вилсону. Нема сумње, да сви страници у Америци уживају заштиту г. Вилсона и његове владе, и тиме се можемо са пуно права похвалити. Али остављати Црногорце г. Вилсону, да их он учи националним дужностима и да располаже са њима, то је, ни мање ни више, него још један одметнички покушај од стране краља Николе, и једна оријентална настрадљивост на личност г. председника Вилсона.

Краљ Никола вели, да му ниједан пут није понуђен сепаратан мир. И ту краљ има право! Краљу није нудео мир, већ је краљ нудио мир.* Превалања одговорности на свога средњег сина значи малодушност и једну чудну појаву јоја даје диван материјал за један драмски проблем. Принц Мирко који се сада налази у Црној Гори није ништа мењао од онога што је уредио његов отац. Текст уговора који је стипулиран, пре него је отпочела аустријска кампања против Србије, сведочи да је свака одбрана изузорна. Тада текст пао је у руке официрима француским и енглеским на положајима више Котора, и он се данас без сумње налази на надлежном месту у Лондону или Паризу.

Између краља Николе и његових синова нема подвојено-сти. Њихова је судбина унапред запечаћена чврстом вољом српског народа, да дође до коначног свога јединства на челу са династијом Карађорђевића, која је дала толико доказа по-жртвовања и патриотизма.

A. В. Сеферовић.

* Види о томе чланак на другој страни. Уреди.

Српска Народна Одбрана у Америци

ПРАВИЛА.

Сврха.

Сврха је организације да удржи и чврсто уједињене одржи све Србе у Сједињеним Државама у Америци без разлике, с тим да унапређује вихов политички, економски и духовни живот у складу са интересима Америке.

ПОСЛОВИ ОРГАНИЗАЦИЈЕ.

Ова организација тумачи народу положај Српства и Југословенства, шири јединство и слогу, развија дисциплину народног рада, поучава народ о чувању народног здравља, штедњи и скромности о грађанским ври-зимањима грађана Сједињених Држава, скупља добровољне прилоге за српске болнице и српску спро-чад, одржава сваке године про-славу Видовдана и скупљање Видовданског Дарка, агитује за ојачање народних Савеза и за све друге српске културне и ви-тичке друштва, као и за наше народно новинство, и врши све друго што иде у корист нашега народа.

Секције.

Сваки се Одбор дели на Секције, према пословима које врши (и то на културну, финансијску, и т. д.). Свака секција има председника и тајника, који мо-рају бити чланови Одбора, док остали могу бити и ван Одбора.

Седнице.

Седнице сазијавују председништво Одбора према потреби по слова. Решава увек онолико чланова веће, с тим да се чланови увек благовремено из-веште о предмету решавања.

ОДНОСИ ИЗМЕЂУ ОДБОРА У РАДУ.

Месни Одбори подносе извештаје и чине питања својим Централним Одборима, а ови Главним Одбору. У обратном реду издавају се расписи, саопштења и наређења. Извештаји се морају подносити најмање једном крајем свакога месеца.

Финансијска средства.

Народна Одбрана долази до својих финансијских средстава путем добровољних прилога и за-вештања. Постоје, на исти начин састав

Све прилоге који се сакупе шаљу Месни Одбори сврјим Централним, а ови Главном, који их шаље тамо куда су наза-њени. Сваки Одбор мора увек означити у коју сврху се прилог назијује и од кога долази.

Сви прилоги, а тако

SRBOBRAN
— SERB WEEKLY —

Published by

SERBIAN EDUCATIONAL AND BENEVOLENT FUND
OF SERB FEDERATION "SLOGA"

443 West 2nd Street

New York, N. Y.

Business Manager: M. I. Eupin, 443 W. 2nd St., New York, N. Y.
TELEPHONE: CHELSEA 6608.

Editor: M. Trivunac, 443 W. 2nd Street, New York, N. Y.

Entered as second-class matter at the Post Office of New York, N. Y., under the act of
March 3, 1879.Велика Војска Велике
Русије

Из чланка, који је под тим насловом Стефан Лозан објавио у овдашњем француском листу „Курир Сједињених Држава“.

Године 1092, целокупно становништво руског царства износило је 139,320.000 становника; године 1908 скочило је на 155,443.000 становника; а 1913 године оно је достизало 171,000.000 становника; што значи да је прираштај у току од десет година износило 31,740.000 становника или, у процентима, 22,7%. За сваких десет година Русија се дакле повећа бројно у вредности једне Француске; кроз педесет година она ће по становништву бити већа но сви остали европски народи скупа.

Замислите, сад, шта такво напредовање значи за један народ у војничком погледу.

Првог јануара 1914, мирнодопски јадар руске војске износио је 1,435.000 војника. Првог августа 1914, на дан кад је Немачка објавила рат, он се аутоматски попео на 5,650.000 људи. Године 1916, после две године најстрашнијег ратовања што га је икад познавао свет, он се цени на 8 милиона људи. Моли те се попети и на 10 или 12 милиона, ако затреба... У овом страшном сукобу сваки је народ наоружао десети део свога становништва. Кад би Русија хтела учинити тај исти напор, она би имала војску од 17 милиона људи!...

Број је један од богова рата; али је храброст други. А тај други бог такође живи у души руског војника. Јуначка дела цареве војске имају нечега натчовечанског; то је јунаштво шиновско као што је шиновска и држава која тој војеци служи као оквир.

Позната је историја оног пука који је у битци код Сувалки, у септембру 1914 године, имао наређење да освоји главни непријатељски шанац. Шест пута је јуришао; шест пута је био одбијен. Падне ноге, и остатци батаљона, осакаћених, крвавих и малаксалних прикупе се; официри се саветују да ли да се одложи за сутра понован јуриш; али онда сами војници почну плачним гласом преклињати своје вође да их опет воде на јуриш. Пук се заталаса и седми пут — и освоји шанац.

Позната је историја оне бригаде која је, у време жалосне евакуације Варшаве, добила наредбу да по сваку цену одржи вис да би заштитила повлачење и омогућила дугачким колонама да измичу друmom. „Треба изгинути ту на том месту“, рекао је главни командант. И бригада заузме одређено место: читавих четрдесет осам сати она је заустављала један део пруских корпуса (корпус има четири бригаде). Трећег дана на вису се налазила само шака људи; њима се поручује да је сврха постигнута и да се могу повуći. Али они не пристају и, показујући на ровове пуне лешевима својих другова, веле:

— Не, почивајмо заједно!

И, по добијеној наредби, изгинули су на том месту сви до последњега.

Позната је и историја омога легендарног јунака, козака Кузма Кручкова, који је са своја два друга, Шчегалковом и Астакхом, напао двадесет седам пруских коњаника и убио двадесет и три. Задобио је шеснаест рана, и кад су га однели свега крвавог, његов генерал оде да га види.

— Јелиш ли што год? пита генерал.

— Да, желим да се опет вратим у борбу.

Позната је и историја онога официра кога је тане погодило посред лица, прекинувши му видни нерв; а он међутим има да однесе наредбу и, онако слеп, не може да настави пут. У тами која је око њега он виче за помоћ. Одговара му нечије јецање. То је војник који лежи на земљи, јер му је граната сломила обе ноге.

— Узеу те на леђа, наређује официр, па ће ме водити твоје очи: ја ћу теби позајмити ноге, а ти мени вид...

И слепи официр са сакатим војником продужује пут...

Право јунаштво није ни без праве доброте. Ти шиновски јунаци умеју да буду добри као деца. Они нису способни да увијају рањенике, да паде пркве и стрељају старце.

Треба читати у малом локалном листу: „Гласник Смоденска“ причу о првом возу који је довој немачке заробљенике. У једном вагону један козак нагао се над једнога прускога војника, који се купа у сузама, и нешто му шапуње на уво.

— Шта му је? пита неко од присутих.

— Страх га је, вели козак смејући се. Од кад сам га зашибио он се непрестано тужи и пита ме где и када ће бити стрељан. Да грди будаје!

Ево друге приче коју износи један немачки лист.

— Био сам, пише у „Форвертсу“ г. Хофер, посланик у пруској скupштини, на свом пољском имању, близу руске границе, кад ми једне вечери, сасвим неочекивано, башу у кућу једна козачка патрола. Официр који је њоме командовао прије и јави, говорио изврсно немачки, да има наредбу да из стратешких разлога запали један део града, нарочито оборава скиње... Ја позовем официра да уђе у салон и замолим га да за себе и своје војнике прими неколико бока вина. Он ми одговори да је алкохол забрањен у руској војсци за све време

рата, али да неће одбити мало чаја за себе и своје козаке. Ја му дам; после тога, он ми рече, са љубазним спокојством:

„Сад на жалост морам извршити наредбу и спалити ваш сбор...“ Али ово је занимљиво: у мом суседству налазила се једна стара поседница, којој козаци такође оду у посету. Они њој такође јаве да јој морају запалити један амбар. Али се она толико разжести и отпочне тако грдити да козаци, разоружани гневом једне старице и не хотећи вршити насиље над њом, оду не извршили наредбу...“

И немачки посланик није могао да не дода: „Таква психологија остаје за мене недокучива тајна.“

Извесно је да војници који нису сувори према једној стаји жени и покazuju обзира према њој морају остати тајна за немачку душу.

И као год што је право јунаштво нераздвојно од праве доброте, тако је нераздвојно и од братства. И сами цинови се сејају потребу да своју мишицу наслоне на пријатељску мишицу. И одиста, још пре рата, наслон руске војске на француску био је чун љубави и преданости.

Кад је на дан објаве рата Никола II загрлио г. Палеолога, француског амбасадора, рекао је:

— Грељи вас ја грли Француску.

И суза се заблистала у плавом оку цара Николе, који се у том свечаном тренутку сетио речи свога оца кад је био на самртном часу:

— Сине, треба за навек остати савезник Француске...

Та суза запечатила је савез између једне и друге војске. Али је њега учврстило за дуга времена и друго нешто: крв — она племенита крв, братски проливена потоцима за независност народа и ослобођење човечанства.

КОЈЕ ИЗДАО ЦРНУ ГОРУ И ПРЕДАО ЦРНОГОРСКУ ВОЈСКУ АУСТРО — МАЂАРИМА

Кад су Аустро-Мађари, после заузете Ловћена, ушли у црногорску престоницу 31. децембра 1915. Краљ Никола који се тада налазио у Подгорици, упутио је Франца Јосифа, аустријском краљу, телеграм ове садржине:

— Сире,

Пошто су Ваше трупе данас ушли у моју престоницу, то је прногорска влада принуђена да се обрати Вашој царској и краљевској влади с молбом за примирје и склапање мира између држава Џ. Краља и друге Србе.

5.) Зато што је цензурисао његову приватну преписку.

6.) Зато што је радио на оранизовану црногорску војску.

7.) Зато што није штапио Црногорце (разне његове и аустријске шпијуне); што имају је заступао и брањо код савезничких власти (које су их држали и држе под полициским надзором).

На ово је г. Мијушковић, 20. маја '16, краљу Николи једном опширном отпоруку, у главним прткама одговорио овако:

— 4.) Зато што је одвраћа од њега Црногорце и друге Србе.

— 5.) Зато што је цензурисао његову приватну преписку.

— 6.) Зато што није радио на оранизовану црногорску војску.

— 7.) Зато што није штапио Црногорце (разне његове и аустријске шпијуне); што имају је заступао и брањо код савезничких власти (које су их држали и држе под полициским надзором).

— 8.) Зато што је извршио између бечког Бал-Плаца и цетињског Двора. Тако се Краљ Петар, најмлађи син краља Николе, као командант Ловћенског Одреда, са својим штабом и сопственим полициским апаратом, још у августу 1915. настанио у Будви.

— 9.) Зато што је извршио између бечког Бал-Плаца и цетињског Двора. Тако се Краљ Петар, најмлађи син краља Николе, као командант Ловћенског Одреда, са својим штабом и сопственим полициским апаратом, још у августу 1915. настанио у Будви.

— 10.) Зато што је извршио између бечког Бал-Плаца и цетињског Двора. Тако се Краљ Петар, најмлађи син краља Николе, као командант Ловћенског Одреда, са својим штабом и сопственим полициским апаратом, још у августу 1915. настанио у Будви.

— 11.) Зато што је извршио између бечког Бал-Плаца и цетињског Двора. Тако се Краљ Петар, најмлађи син краља Николе, као командант Ловћенског Одреда, са својим штабом и сопственим полициским апаратом, још у августу 1915. настанио у Будви.

— 12.) Зато што је извршио између бечког Бал-Плаца и цетињског Двора. Тако се Краљ Петар, најмлађи син краља Николе, као командант Ловћенског Одреда, са својим штабом и сопственим полициским апаратом, још у августу 1915. настанио у Будви.

— 13.) Зато што је извршио између бечког Бал-Плаца и цетињског Двора. Тако се Краљ Петар, најмлађи син краља Николе, као командант Ловћенског Одреда, са својим штабом и сопственим полициским апаратом, још у августу 1915. настанио у Будви.

— 14.) Зато што је извршио између бечког Бал-Плаца и цетињског Двора. Тако се Краљ Петар, најмлађи син краља Николе, као командант Ловћенског Одреда, са својим штабом и сопственим полициским апаратом, још у августу 1915. настанио у Будви.

— 15.) Зато што је извршио између бечког Бал-Плаца и цетињског Двора. Тако се Краљ Петар, најмлађи син краља Николе, као командант Ловћенског Одреда, са својим штабом и сопственим полициским апаратом, још у августу 1915. настанио у Будви.

— 16.) Зато што је извршио између бечког Бал-Плаца и цетињског Двора. Тако се Краљ Петар, најмлађи син краља Николе, као командант Ловћенског Одреда, са својим штабом и сопственим полициским апаратом, још у августу 1915. настанио у Будви.

— 17.) Зато што је извршио између бечког Бал-Плаца и цетињског Двора. Тако се Краљ Петар, најмлађи син краља Николе, као командант Ловћенског Одреда, са својим штабом и сопственим полициским апаратом, још у августу 1915. настанио у Будви.

— 18.) Зато што је извршио између бечког Бал-Плаца и цетињског Двора. Тако се Краљ Петар, најмлађи син краља Николе, као командант Ловћенског Одреда, са својим штабом и сопственим полициским апаратом, још у августу 1915. настанио у Будви.

— 19.) Зато што је извршио између бечког Бал-Плаца и цетињског Двора. Тако се Краљ Петар, најмлађи син краља Николе, као командант Ловћенског Одреда, са својим штабом и сопственим полициским апаратом, још у августу 1915. настанио у Будви.

— 20.) Зато што је извршио између бечког Бал-Плаца и цетињског Двора. Тако се Краљ Петар, најмлађи син краља Николе, као командант Ловћенског Одреда, са својим штабом и сопственим полициским апаратом, још у августу 1915. настанио у Будви.

Српска Народна Одбрана

ИЗВЕШТАЈ ЦЕНТРАЛНОГ ОДВОРА.

На седници одржатој 2. марта ове године присутна су господи М. И. Пупин, А. Сремац, Томо Срзентић, Гл. Петровић, Веља Србиновић, Никола Жујевић, Душан Тричевић, Милан Мијосављенић, Јуб. Салевић, Д. Нештић, Божко Лупудов, Настас Зисовић, Гавра Грујић, Светозар Борђошић, Драг. Милојевић, Мита Бежанов, Божа Ранковић, Бранко Пекић, Вид Вуић, д-р Милош Трифунац, и д-р Светозар Гргић.

Седници председава главни Председник Господин М. И. Пупин.

Чита се записник прошле седнице који се прима једногласно.

Решено је да се набави књига за Српску Војску и српске ђаке за своту од \$1500.00. — Решено је да се поплаче 1000 фунти стерлинга (око \$5000) преко српског посланика у Лондону Госп. Ј. Јовановића, за заробљене и интерниране Србе у Аустрији.

До 9. фебруара 1917. год. примљено \$259.195.42

Од 9. фебруара до 2. марта 1917. примљено

За Црпски Црвени Крст,

Срби у Фримонт, О.

Милан Баранић, Арго, Ил.

Зорка Баранић, Арго, Ил.

Новак Катурић, Аберден,

Ваш.

Јован К. Дулетић, Отава,

Онт. Канада

Марко и Ристо Кнежевић,

Вајтхус, Кал.

Александар Вуковић, Кли-

ванд, О.

Милан Микић, Кингисвил,

Тексас

Срби у Хури bolt, Ариз.

Димитрије Филиповић,

Негон, Ил.

За Срп. Ратнич. Сирочад:

Драгић Ђокић, Бабилон

Л. А.

Ана Ђокић, Бабилон Л. А.

Стефанija Ткаччић, Фар-

раковј, Л. А.

Др. Напредак Слога бр. 221

С. Сл. Голдфилд, Нев.

Др. Срп. Јединство, Слобо-

да бр. 22 С. Сл. Слати В.

Нар. Спец. Помоћ, Друш.

Њујорк, Сити

Српска Читаоница, Елизабет Џ. Ц.

Срби у Ирвин, Па.

Српско Сестринство, Ак-

рон, О.

Срби у Бовертон, Па.

Др. Бр. Југовић бр. 284. С.

Сл. Со. Белгехем, Па.

Рада Прибић, Супериор,

Вајо.

Богдан Јовановић, Супе-

риор, Вајо.

Никола Стојић, Супериор,

Вајо.

М. О. Срп. Народ. Одбране

Со. Ст. Паул, Мин.

Слав. Добр. Друш. Анђелс

Камп, Кал.

М. О. Срп. Нар. Одбране

Колумбус, О.

Др. А. П. Каражорђевић, бр.

290. Сл. Грефтал Монт.

На слави код Браће Веле-

бита, Лакавана, Њ. Ј.

Јосип Сукањ, Њујар-

Срби у Келог, Ајдах

Стубенић, О.

Сестринско Милосређе,

Фарел, Па.

Српска Друштва у Клив-

ланду, О.

304.78

М. О. Срп. Нар. Одбране,

Милвоки, Вис.

Срби у Валеј Конгрион,

Ајова

16.00

Миле Рајак, Литонија, О.

Српски Соко, Акрон, О.

Срби у Алисон, Па.

115.60

Срби у Филаделфији, Па.

41.10

Срби у Мидвиле, Јута

25.50

Срп. Прав. Братство Св. Ни-

кола бр. 62, С. Срб., Со.

Лорен, О.

62.35

За фонд пострадалих из

Босне и Херцеговине,

М. О. Срп. Нар. Одбране,

Визмердинг, Па.

7.50

У кући Ивана Иванића,

Лос. Анђелос, Кал.

12.00

За Божићни дарак Срп.

Војски,

986.74

Свега примљено \$263.096.83

Исплаћено

До 9. фебруара 1917. \$231.350.90

Од 9. феб. до 2. марта 1917

Меди Ком. Експрес за превоз робе
Франко Сербани, Хос-
питал

А. Пандуровићу за рад
до 24. фебруара

Ст. Вуковићу за рад
до 24. фебруара

Х. Б. Клафлин, по рачу-
ну за робу

А. Пандуровићу да 3.
марта

Ст. Буковић, до 3.
марта

За поштанске марке и
поштарину

Х. Б. Клафлин по рачу-
ну за робу

А. Деспићу по рачуну

За осигурање робе

А. Деспићу по рачуну

90.36

2.000.00

30.00

78.50

15.00

15.00

20.00

105.00

38.02

737.50

1.464.41

236.683.69

Остаје у Благатини на
дан 2. марта 1917. г. 26.413.14

Њујорк, 2. марта 1917. год.

За Цент. Одбор Срп. Нар. Одб.

Јов. С. Екеровић, тајник.

ИЗВЕШТАЈ БЛАГАЈНИКА

Од 9. фебруара 1917. оста-
ло у Благатини \$27.844.52

2. марта 1917. год прим-
љено

3.901.41

Свега \$31.745.93

Исплаћено

Меди Ком. Експрес за
превоз робе

Франко Сербани Хос-
питал

А. Пандуровићу за рад
до 24. фебруара

Ст. Вуковићу за рад
до 24. фебруара

Х. Б. Клафлин, по рачу-
ну за робу

А. Пандуровићу да 3.
марта

Ст. Буковић, до 3.
марта

За поштанске марке и
поштарину

Х. Б. Клафлин по рачу-
ну за робу

А. Деспићу по рачуну

А. Деспићу по рачуну

5.332.79

Остаје у Благатини на
дан 2. марта 1917. г. 26.413.14

Томо Срзентић, благатиник.

ЛИСТА ПРИЛАГАЧА

Колумбус, Охајо.

Како месечна уплата од чланова-
са скупљено је \$32.00 Приложи-
ли су следећи: По \$1.00 М. Б.

Бубало, М. П. Бубало, П. С. Бу-

бало, Ђ. П. Ђорђевић, Ђ. Ђорђевић

Б. Ђорђевић, Ђ. Ђорђевић, Ђ. Ђорђевић

<p

САВЕЗ СЈЕДИЊЕНЕХ СРБА СЛОГА

(SERB FEDERATION SLOGA)

Главно седиште: ЊУЈОРК; Н. Ј.

New York, N. Y.

443 West 22 Street

Главни Председник: М. И. ПУПИН

443 W. 22 Street, New York, N. Y.

Главни Подпредседник: ПАВЛЕ Х. ПАВЛОВИЋ

443 W. 22 Street, New York, N. Y.

Чланови Управног Одбора за 1916:

ЈОСИФ РАЈНОВИЋ	Box 544, Turtle Creek, Pa.
МИЛЕ НУКОЛЕЧА	460 Gates Ave., Lackawanna, N. Y.
ВУРО И. ГРЕГОВИЋ	Box 1811, Bisbee, Ariz.
Чланови Главног Одбора за 1916, 1917, 1918, 1919:	1100 Broadway, Gary, Ind.
ГЛИШ РАЛАИН	5 N. Duquesne ave., Duquesne, Pa.
СТЕВО БАБИН	RR. 1 Berkley Club, Bingham Canyon, Utah
НОВАК М. БОГДАНОВИЋ	6201 E. 8 St., Kansas City, Mo.
ИЛИЈА ВУЈНОВИЋ	Box 1739, Los Angeles, Cal.
ВИДОЈЕ ЂОГО	1611 E. Routt ave., Pueblo, Colo.
ИЛИЈА РАДАНОВИЋ	Z а м е н и ц и :
СТОЈАН ПАВЛОВИЋ	413 Huey St., McKeesport, Pa.
ДУШАН ПОВОВИЋ	348—2nd Ave., New York City.
НИКОЛА ТРБОВИЋ	P. O. Box 341, Miami, Ariz.
СИМО ВУЈНОВИЋ	2106—137 St., Indiana Harbor, Ind.
ВОРДЕ ПУРЛИЋ	819 S. Wanderventer Ave., St. Louis, Mo.

КЉИЋЕ САВЕЗА СЈЕДИЊЕНИХ СРВА СЛОГА ПРЕГЛЕДА ДРЖАВНА ВЛАСТ СВАКА ЧЕТИР МЕСЕЦА.

Савез Сједињених Срба Слога исплаћује:

На име општине	\$ 800 или 4000 дин.
За губитак обе руке, или обе ноге, или једне руке и једне ноге	\$1500 „ 7500 „
Ако капља онеспособи члана за рад	\$1000 „ 5000 „
За изгубљену руку	\$ 800 „ 4000 „
За изгубљену ногу	\$ 800 „ 4000 „
За сломљену кичму (ртваччу)	\$ 800 „ 4000 „
За укочену руку или укочену ногу	\$ 800 „ 4000 „
За изгубљен налац	\$50—\$150
За поца одређане стопе	\$ 200 „ 1000 „
За одређане прсте на ногам	\$ 150 „ 750 „
За изгубљено око	\$ 400 „ 2000 „

За операције: склоп преваз \$100; камена у бешици \$100; у случају опучности \$75; тракоме \$25; отварање утробе \$100; женске операције \$50; операције шуљева \$25; рака \$100; дебел преваз \$35; за операције на глави, очи, уху, носу, груди и атабонима од \$25 до \$75; за отровљање крви од \$15 до \$35.

Осмог тога сваки члан добија од 50 до 400 долара на име операције, болне потпоре и осакатнине, које нису горе нарочито назначене, а према тежини повреде и увиђавности у правном одбору.

Из Српства и Југословенства

Наставак са 1 стране.

говор нашега посланика у Панчеву један Далматинец, поставши тиме славан."

Како је народно јединство Југословенца било створено у срцима, ма да невидљиво на карти, то одлучна побједа српске војске на Куманову, у јесен 1912, нигде није јаче одјекнула него по варошима потчињеним страној управи, као Јубљани, Сплиту, Шибенику или Сарајеву. Ово својевољно одушевљење било нам је у том тренутку од којних посљедица. Пружило је Аустро-Њемцима прилику да убрзају њихово наоружање и служило је као изговор за незaborавни састанак у Конопишту, на неколико мјесеци пре овога рата, између српског наставника пријестола, генерала фон Молтке-а и адмирала фон Тирпица.

И само да би пркосно југословенском патриотизму, аустријски приестолонећедник отишао је у Сарајево, где га је снашла смрт која је послужила за изговор овом светском рату.

ЈОШ МАЛО СТРПЉЕЊА!

Рад око изrade новога адресара, по коме ће чланови и претплатници добивати лист "Србобран", примиће се крају, и још за 2—3 неделе било цели адресар сложен и оштампан и онда смо уверени, да не санки бити задовољан са тачношку, којом ће у будућем примати лист.

Надамо се, да ће се узети у обзир огромни рад, који се је требао свршити па да се један такав адресар уреди — за 12.000 примерака — и да ће се имати још мало стрпљења.

Администрација Србобрана.

НЕДЕЉНИ ПРЕГЛЕД

Пад Багдада.

Енглески успеси у Азији су најзад падом Багдада. Поред великог војничког значаја који овај крупан догађај има већ и стога што је њиме веза између Руса и Енглеза обезбеђена, његов политички и морални значај простије је немогуће преценити. Врло је вероватно, на пример, да ће Арапи, који су на Турке стално гледали попреко, бити охрабрени овим великом турским неуспехом да Турцима отворено окрену леђа. Али је известно да ће у целој Турској, у којој због глади и свакојаке оскудице и иначе влада велика утученост, пад Багдада дејствовати као гром. Да такво расположење не ће остати без одјека ни у турској политици и на турском фронту, може се с правом очекивати.

Истина је да је Баварска ушла у сајзес немачких држава, који се данас зове Немачка и коме је на челу Пруска, против своје воје; истина је: нарочито, да данашњи баварски краљ Лудвик није никад био пријатељ Пруске; истина је такође да је између Аустрије и Пруске годинама постојало супарништво због војства у савезу немачких држава; истина је и то да су Баварска и Аустрија католичке државе док је Пруска протестанска; истина је, најзад, да се Немци католици и Немци протестанти гледају попреко као да живе у средњем веку. Али је ипак план, по коме би се Аустрија окренула тамо где јој је место, то јест Немцима, толико паметан да Аустрија за њега није способна. У вестима које се проносе може бити истине само тако је Аустрија стекла уверење да се Пруска спрема да јој изнесе кожу на пазар, не би ли сачувала своју.

Сједињене државе пред ратом. У току ове недеље десило се у Сједињеним државама неколико крупних ствари. Право неограничене дебате у сенату, због чије злоупотребе није могао доći на гласање предлог председника Вилсона о наоружању лађа, више не постоји. Оно је укинуто у самом сенату са 76 гласова против 3. Кад се има на уму да је то право сенатора постојало 110 година, може се лако разумети шта значи његово укидање, тим пре што су Американци у истини демократе и склони да свачије право поштују до крајњег чланака.

И овај поступак Аустроугарске има за сврху да њене прореџене редове попуни војницима из Албаније.

Аустроугарска је упутила Арнаутима проглас у коме објављује аутономију Албаније под својим протекторатом. Против тога су уложили протест угледни Арнаути из Солуна, изјављујући да тај проглас нема никакве вредности, јер је упућен народу који је већ независан и који је објавио рат Аустроугарској и њеним савезничима.

И овај поступак Аустроугарске има за сврху да њене прореџене редове попуни војницима из Албаније.

Прошли недеља на боишту

Пред самим Багдадом.*)

Лондон, 10 марта 1917.

Цео дан проносе се гласови да је Багдад пао. Према вестима од четвртка Енглеси су стигли до реке Дијале, шест миља пред Багдадом. И ако нису званично потврђени, у ове гласове верује се у добро обавештењима војничким круговима; ну ипак се држи да су ту гласови и прерани. Не верује се да ће се Турци озбиљно опирати у Багдаду. У овом рату артиљерија надмашује све друго, а одпада Кут-ел-Амаре било је очевидно да Турци немају доволно артиљерије.

Није им дато ни мало време да повуку своју артиљерију.

Саванчини извештаји јављају данас после подне:

„Генерал Мод бројавља да су увече 7 марта наши ратни речни бродови и коњица открили да се непријатељ зауставио на линији дуж реке Дијале.

8 марта наше трупе ступиле

су у борбу са непријатељем који држи ову линију са приличној силом.

„Положај код Ктезифона, који је непријатељ оставио 6 марта, био је најближи вијећи припремљен и јасно је да се он спрема да га одржи. Напуштање тог положаја од стране непријатеља јамично је проузроковано нашим брзим наступањем од Азије.

Турско царство се крши.

Пад Багдада запалио је буну Мухамеданца од Мосула до Меке и Јерусалима. Арабија, која је већ у буни, добила је свога краља, Сулејмана Првог, великог шерифа од Меке, и ње гову владавину признали су Савезници. Сирија се држи у шкрипцу само уз помоћ огромне турске снаге која безобидно убија све, без суђења и осуде. Побијени су многи прваци из Алепа, Дамаска и Јерусалима, у чију се верност према цариградском султану посумњавају. Ова три града су дана у Подгорици убијени преко 120 осoba.

И ове су се наредбе писале и лепиле на видним местима, у свим првогорским варошицама,

Наставак са 2 стране.

Овим краљевим речима које су познате целији северо-западној Црној Гори, не треба коментар!

Оваква је била улога, отворена и јасна као дан, цетињског краља у рату против Северних Турака!

А краљевска влада?

Није, ни она стајала скршених руку; и она је, поред краља, имала своју улогу. Цетињска је влада издавала наредбе области них и племенским властима да се свуда по варошима и селима објаве наредбе да се један Црној горац за живу главу не превари и иструпи пушку из аустријске артиљерије, који су у то време крстарили по Црној Гори, пратили кретање првогорске војске, бацали бомбе по првогорским варошицама и убијали првогорске жите, дечије и старе. Једнога су дана у Подгорици убијени преко 120 осoba.

И ове су се наредбе писале и лепиле на видним местима, у свим првогорским варошицама, како би их сељаци, кад долазе у вароши, могли прочитати и упамтити. Мени је лично један овакав плакат, са постиком и печатом подгоричке обласне управе, показао један народни посланик на Цетињу 22. децембра 1915.

Али то није била сва улога цетињске владе; она је имала и друге, и то врло крупних задатака. На пример, да снабде народ са храном из иностранства, из савезничких земаља, али да, да та храна никад не стигне у Црну Гору. Или, када је већ нешто мало дође из иностранства, да то буде у што мањој количини. Краљева је задања била да каже првогорским војницима, да не пуштајују Аустријанце, а задања је њеље владе да се војнике и њихове породице остави да помиру од глади. Дакле, подела "рада"!

Кад је кило кукуруза било у Црној Гори по три перпери (динара), у лето 1915. цетињска је влада имала свога делегата за настављање хране у Египту. Тај делегат је био г. Петар Никезић, директор Пећке Банке, који је извесити од тога докле буду Рузи у Мајој Азији продрили онда када рат оконча.

Енглеска победа у Месопотамији постиче питање: докле ће Енглези иницијативу овога динара да остави? Тај делегат је био г. Петар Никезић, директор Пећке Банке, који је извесити да се са овима овде у Америци. И г. Никезић је имао дозволу од енглеских власту у Египту да узимаје кукуруза било у Црној Гори по три перпери (динара).

Прије забаве скакнуо је господин Вурдаљ на Красној Слави код Јоване Драгаша и код њега у радију свогу од \$18, а приложи су: по \$8 Јован В. Драгаш, по \$3 Н. Ј. Вурдаљ, по \$1 Петар Бодрош, Милан Миловановић, Јагодин, по 50 центи Јован Јеремија, по \$1 Н. Ј. Јован Јеремија, по \$1 Н.